

VIANOČNÉ DARČEKY MÔŽU UKRÝVAŤ
NEPRÍJEMNÉ TAJOMSTVÁ...

ZÁHADA

vianočného imela

N I T A P R O S E

THE SUNDAY TIMES BESTSELLER

TATRAN

ZÁHADA

vianočného imela

N I T A P R O S E

ZÁHADA
vianočného imela

TATRAN

Z anglického originálu Nita Prose: THE MISTLETOE MYSTERY,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Ballantine Books, an imprint of Random
House, a division of Penguin Random House LLC, New York 2024,
preložila Zuzana Močková Lorková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2024 ako 5498. publikácia.
Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Eva Mládeková

Jazykové redaktorky Beáta Beláková, Ina Martinová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2024 by Nita Prose Literary Service Inc.

Translation © Zuzana Močková Lorková 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2024

ISBN 978-80-222-1612-8

*Venované Tonymu za to, že zbožňuje
toto obdobie, a za mnohé iné.*

1. KAPITOLA

Moja starká zbožňovala všetky sviatky, ale jej zďaleka najobľúbenejšie boli Vianoce. Každý rok začiatkom decembra vytiahla adventný kalendár, ktorý vlastnoručne vyrobila z kartotéky vyradenej z knižnice, keď počítače nahradili ručný systém evidovania kníh.

Starká leštila kartotéku, až kým drevené vlákno nebolo zlaté a pruhované. Na každú z dvadsiatich piatich zásuviek rukou napísala čísla dní v decembri a pod každé číslo pridala obrázok na tému Vianoc – pod 3. decembrom bola snehová vločka, mikulášska čapica pod 12. decembrom a pod dátumom 25. decembra nakreslila troch kráľov so sklonenými hlavami. Každý z týchto mudrcov držal v dlaniach vznešený dar.

Počas môjho detstva a aj neskôr starká dávala do každej zásuvky úžasné poklady, ktoré zháňala počas celého roka a odkladala len pre mňa – napríklad hladkú ružovú mušľu, višne v čokoláde zabalené v červenej fólii či miniatúrnu striebornú lyžičku.

Prvého decembra priniesla domov čerstvo odpílený vianočný stromček od Coldwellovcov – poslednej rodiny, v ktorej pracovala ako slúžka. Ten stromček sme ťahali niekoľko poschodí po schodisku až do nášho bytu a ozdobili sme ho girlandou z pukancov a rôznymi ručne vyrobenými ozdobami.

A potom sme 25. decembra vstávali skoro ráno a ešte v pyžamách sme si rozbaľovali darčeky. V jednom roku mi starká vyrobila celú debničku mojej najobľúbenejšej pomarančovej marmelády. Ďalší rok mi darovala strieborný náhrdelník, ktorý dostala, ako hovorila, od svojho dobrého priateľa pred desiatkami rokov. Zalapala som po dychu, keď som otvorila škatuľku a uvidela lesklú retiazku na bielej bavlnenej látke.

„Starká, ale to je tvoj náhrdelník,“ povedala som. „Nemôžem si ho zobrať.“

„Samozrejme, že môžeš. Na tebe bude vyzeráť skvele.“

A tak som ho prijala. Od toho dňa som striebornú retiazku nosila každý deň.

Ale len čo som dostala tento krásny dar, uvedomila som si istý problém. „Och, bože,“ vyjachtala som.

„Čo sa deje?“ opýtala sa starká.

„Môj darček pre teba je teraz zbytočný,“ odpovedala som.

Vzala som do rúk balík, ktorý som zabalila do hnedého papiera a ozdobilá červenou saténovou mašľou. Darovala som jej šperkovnicu v tvare srdca, ktorú som zohnala na neďalekom blšáku. Keď som túto mosadznú šperkovnicu kúpila, bola špinavá a zájdená, a preto som ju dostala za pár drobných. Leštila som ju, kým sa celá neleskla.

„Och, Molly,“ vyhrkla starká, keď ju rozbalila. „Je to krásna šperkovnica.“

„Krásna, ale zbytočná,“ dodala som. „Nemáš si čo do nej dať.“ Obe sme vedeli, že starkin jediný šperk bola retiazka, ktorú mi práve darovala.

„To nič. Cením si tento darček ako všetky.“

Šperkovnicu v tvare srdca položila na svoj nočný stolík, kde stojí dodnes.

Každý rok s príchodom sviatkov začínam premýšľať o svojom živote a spomínať na Vianoce v minulosti. Starká zomrela pred niekoľkými rokmi a stále si pamätám, ako zbožňovala toto výnimočné obdobie roka. Po starkinej smrti som si myslela, že už nikdy nepocítim radosť, že zvyšok svojho života prežijem ako hríb v tme. No nie je to tak. Žijem so svojim milovaným priateľom Juanom Manuelom, vďaka ktorému sa teším zo života. Je ako svetelný maják nádeje a dobrej nálady. Niekedy sa musím uštipnúť. Môj život je taký skvelý, že občas neviem, či je skutočný. A ak je skutočný, bude to tak stále?

Je to hlúpe, viem. Snažím sa potláčať tieto pochybnosti, ale občas sa ma zmocnia. Je pravda, že s Juanom žijeme v harmonickom vzťahu už niekoľko rokov, bývame v skromnom malom byte a s radosťou pracujeme v hoteli Regency Grand. S nástupom decembra, čo bolo pred tromi týždňami, je Juanov prirodzený entuziazmus omnoho intenzívnejší než zvyčajne. Svojou veselou vianočnou náladou strhne každého – vrátane mňa. Jeho radosť je nákazlivá aj v tých najtemnejších časoch. Aj pre toto, ako aj mnohé iné dôvody, si ho veľmi vážim a neviem, čo by som bez neho robila.

S každými Vianocami Juan pridá nejakú novú tradíciu – hovorí tomu tradícia à la Juan. Všetky tieto nápadité rituá-

ly vymýšľa celkom sám, sú to prejavy plné láskavosti, veselosti a čo je najdôležitejšie – radosti.

Počas našich prvých spoločných Vianoc som Juanovi povedala o starkinom adventnom kalendári a odvtedy túto tradíciu dodržiavame.

„Tento mesiac znovu vyhlasujem za Mollin mesiac,“ oznámil 1. decembra tohto roka. „Je to dar pre moju lásku, každý jeden deň. Čo môže byť krajšie?“

Každý rok naplní starkin adventný kalendár pokladmi, vybranými výlučne pre mňa. Keď otváram zásuvky a jeho tvár sa rozžiari detskou radosťou, pripomína mi starkine slová o obdarovávaní iných – čisté srdce sa teší viac z dávania ako prijímania darov.

Počas našich druhých spoločných Vianoc vznikol ďalší rituál – spoločné pečenie sušienok v našej stiesnenej, no upratanej kuchyni, ich zdobenie cukrovou polevou, hoci Juanove výtvary sú vždy krajšie ako moje. Keď sú sušienky hotové a zabalené, Juan sa prezlečie za Santa Clausa, ja za jeho škriatka a rozdáваме škatule so sušienkami každému susedovi v našom bytovom dome. Zopár ich necháme pri vchode pre neznámych ľudí, aby mali trochu radosti počas sviatkov.

Počas našich tretích spoločných Vianoc sa Juan posunul na úplne novú úroveň. „Okno bytu máme do ulice. Niektorí obyvatelia si ho zdobia svetielkami. Aj my by sme mali!“ vyhlásil. Než som ho stihla zastaviť, odišiel do obchodu a kúpil súpravu viacfarebných svetielok a pripevnil ich okolo rámu okna v obývačke a vyčaril tak blikajúcu krajinu zázrakov, ktorú vidieť z veľkej diaľky.

A minulý rok sa pridala ďalšia tradícia à la Juan – táto je však najšialenejšia. V jeden decembrový deň, keď napa-

dol prvý sneh, vletel do obývačky, kde som sedela na našej ošúchanej pohovke, a zahlásil: „Podme sa povozit' na koči s konským záprahom a spievať si koledy! Vždy som to chcel urobiť – zažiť romantickú jazdu v uliciach mesta s mojou Molly po boku.“

„Pekný nápad,“ odpovedala som. „Niekedy to premyslíme.“

„Premyslíme?“ spýtal sa nechápavo. „Urobíme to a hneď!“

Čoskoro som bola zababušená do teplého kabáta a Juan držal v rukách fľašku horúcej korenistej čokolády, ktorú sám uvaril. Kráčali sme k hlavnému námestiu v meste, kde krúžili vyzdobené koče. Juan zosmutnel, keď mu pohonič povedal sumu za krátku jazdu – vysoko prevyšovala naše skromné možnosti. Rukou siahol na svoju peňaženku, ale zastavila som ho, skôr ako vytiahol peniaze. „Juan, je to priveľa. Určite môžeme robiť niečo iné.“

Jeho oči sa rozžiarili a na lícach sa objavili malé bejárске jamky, ktoré vidím vždy, keď dostane šialený nápad. „Máš pravdu, Molly. Mám lepší plán.“

Na druhý deň sme sa opäť ocitli na hlavnom námestí. Teraz som sedela na vyhodенých detských saniach, ktoré Juan Manuel našiel v kontajneri. On mal na sebe starý kožuch, ktorý kedysi patrilo staršej, na hlave mal sobie parohy z obchodu, kde stojí všetko jeden dolár, a červený klaunovský nos. Dvakrát ma povozil na saniach po hlavnom námestí a celý čas som sa smiala, ako aj každý, kto bol svedkom tohto veselého a pochabého predstavenia. Fotka tejto chvíle stojí dnes v starkinej vitríne. Ja so smiechom zaklámam hlavu a Juan sa pozerá na mňa – s očakávaním, radosťou a možno (dúfam) aj s trochou zalúbenosti. Kto by povedal, že sob môže tak zbožňovať jazdu kočom?

V tejto chvíli v nedeľu nadránom ležím v posteli a nedokážem spať, a tak sledujem Juana v tlmenom svetle, ako pokojne odpočíva na svojom vankúši. V mysli mi víria mnohé spomienky z predchádzajúcich vianočných období. Čoskoro zažijeme naše piate spoločné Vianoce – azda budú také šťastné a veselé ako všetky tie predchádzajúce.

Juanova tvár je pokojná a sladko spiaca. Nebudem ho budiť, hoci je takmer osem hodín. Ešte nie. Zaslúži si poriadny spánok. V poslednom období je veľmi unavený. Môj drahý sa nikdy nezastaví. Neustále niečo rieši, aby boli všetci ostatní spokojní – stará sa o priateľov, rodinu, kolegov, hotelových hostí a aj o mňa.

Včera sme mali v Regency Grand dlhý deň – ja som, ako hlavná chyžná, upratovala izby hostí a Juan pracoval za dvoch v kuchyni v podzemí. Pred pár rokmi ho povýšili na vedúceho cukrárenskej výroby. Znamená to, že počas sviatkov nesie zodpovednosť za prípravu omnoho väčšieho množstva sladkých jedál nad rámec jeho bežných povinností.

Keď sme sa včera po zmene vrátili domov, bola som absolútne vyčerpaná. Vyzula som si topánky, vytrela podrážky, odložila ich do skrine a okamžite som padla na pohovku v obývačke.

„Dobrý bože, Molly, drahá,“ vyriekol Juan, sledujúc ma pri vchode do bytu. „Si taká *cansada*.“

„Áno, som unavená,“ súhlasila som. „V hoteli vládne vianočný chaos. Aj ty musíš byť vyčerpaný.“

Pokrčil plecom, vyzul si topánky, utrel podrážky a uložil ich vedľa mojich. Čoskoro bol už pri mne – prikryl ma dekou so vzorom hviezdy od staršej a jemne ma pobozkal na čelo.

„Oddychuj, ja navarím večeru.“

Vtom som si všimla, že sa pod jeho krásnymi hnedými očami usídlili tmavé kruhy. Bol bledý a uťahaný. Viem, že pracuje tvrdo, nikdy sa nestázuje, hoci si nevydýchne ani na chvíľu. Myslím, že niekedy veľa premýšľa a mnohé mi zrejme nehovorí. Ak ho niečo trápi, tak netuším, čo to je. On nerozpráva o svojich obavách. Tak ako starká, radšej ich krotí a skrýva v nádeji, že jednoducho neuzrú svetlo sveta a prestanú ho trápiť. Kiež by to bolo také jednoduché!

„Juan,“ vyslovila som, keď stál nado mnou, kým som ležala na pohovke. „Nemusíš mi variť večeru. Dnes v hoteli si navaril už pre stovky ľudí. Dám si len hrianku a čaj.“

„Ale dnes je špagetová sobota!“ namietal. „A aj nočné rande s mojou unavenou, ale tou najoslávnejšou princeznou.“

Potom odtancoval až do kuchyne, obliekol si starkinu starú kašmírovú zásteru a spravil malú otočku na prahu, aby ma rozosmial. Vyšlo mu to.

Špagetová sobota, plackový utorok, vajíčková streda... Celé roky sa snažím Juana presvedčiť, že aj ja dokážem pre nás navariť a trochu ho odbremeniť, ale vždy trvá na tom, že to všetko navarí sám – každé jedlo, ktoré mi naservíruje, je dôkazom jeho lásky.

„Molly, ty upratuješ od svitu do mrku. Navariť pre nás najmenej, čo môžem urobiť. Veď vieš, čo sa hovorí o šťastí, však? *La felicidad, así como el amor, entra por la cocina.*“

„Čo to znamená?“ opýtala som sa.

„Šťastie, ako láska, ide cez žalúdok.“

Potom si začal čosi hmkať a zmizol za rachotu hrncov a panvíc. Ten zvuk ma upokojil a čoskoro som zaspala priamo v obývačke. Zobudila som sa až vtedy, keď Juan

stál pri mne, nežne ma bozkával na líce a šepkal: „*Princesa*, podáva sa večera.“

Odhrnula som starkinu deku a ospalo som prešla do kuchyne, kde vládlo prítmie a na našom ošúchanom drevenom stole stáli dva taniere kopcom naložené špagetami s mäsovými guľôčkami. Horiaca sviečka uprostred stola vrhala na všetko teplú žiaru, vrátane krásavca v kašmírovej zástere, ktorý odtiahol pre mňa stoličku a nabádal ma, aby som si sadla, najedla sa a užívala si.

A ja si to skutočne užívam. Každá minúta nášho spoločného života mi prináša čistú a úprimnú radosť. Nikdy sa nedozviem, odkiaľ mám toľko šťastia, že som získala tohto muža. Niekedy premýšľam nad tým, čo také som spravila, že som si ho zaslúžila.

Včera po večeri som trvala na tom, že umyjem riad. Juan nakoniec ustúpil.

„Dobre,“ súhlasil. „Kým budeš umývať riad, ja pôjdem porobiť niečo dole. A vyzdvihnem poštu.“

Po istom čase sa vrátil s malým balíkom v rukách. „Mama čosi poslala z Mexika,“ povedal. „Som zvedavý, čo to je.“

Otvoril balík a z obálky vytiahol nejakú zvláštnu vec – farebnú pletenú rúrku zo sušených palmových listov.

„Ay, *mamá*,“ zahlásil a zasmial sa. „Neverím, že mi to poslala.“

„Čo to, dopekla, je?“ opýtala som sa.

„Dôkaz, že moja mama má rôzne nápady. A je veľmi múdra,“ odpovedal. „Poď sem. Ukážem ti to,“ povedal a na jeho líkach sa zjavili tie beťárske jamky.

„Vystri ruku,“ prikázal mi.

Zdvihla som ju k nemu.

„Toto je *atrapanovios*,“ vysvetľoval. „Je to detská hračka a zábavná stará mexická tradícia. Ide o to, že ak chceš mať niekoho po svojom boku navždy, nasunieš mu *atrapanovios* na prst. V detstve som nechápal, prečo to ľudia robia. No teraz, keď ťa mám vo svojom živote, som to konečne pochopil. Môžem?“ opýtal sa a nastokol mi tú smiešnu rúrku na prst. Držala pevne a mohla som sa snažiť akokoľvek, nedala sa stiahnuť z prsta.

Juan držal druhý koniec a na tvári sa mu zračil šibalský úškrn. Ťahal ma k sebe, až kým som šťastne neskončila v jeho vrúcnom objatí.

„Zdá sa, že som k tebe pripútaná,“ povedala som.

„Presne. A to je pointa. Ale ak nechceš, je to v poriadku. Urobím jednoducho toto...“ Potiahol skrytú časť a zovretie rúrky okolo prsta sa uvoľnilo. „Vidiš? Teraz si voľná. Čo na to hovoríš?“

„Myslím si, že nepotrebuješ hračku, aby si ma udržal pri sebe,“ odpovedala som a dlane som položila na jeho líca. „Moja starká hovorievala, že ,ak niečo miluješ, daj tomu slobodu.“

„Ak sa to k tebe vráti, je to tvoje,“ povedal a pobozkal ma na pery.

„... a ak sa nevráti, nikdy to nemalo byť tvoje,“ dodala som. „Takže máte také porekadlo aj v španielčine?“

„Áno, máme,“ prikývol Juan.

Vtedy som sa pozrela na svoju ľavú ruku, opretú o Juanov hrudník. Tá vec *atrapanovios* zanechala tmavú, matnú škvrnu na prste.

„Má zostať po tom škvrna?“ opýtala som sa a zdvihla ruku k Juanovi.

„Uhm, áno. To je tá sranda!“ odpovedal.

Kým som mu stihla položiť ďalšiu otázku, odrazu ma pustil, náhlivo prešiel chodbou do kúpeľne, chvíľu sa tam prehrabával a zahlásil: „Mám nápad! V rámci špagetovej soboty!“

„Veď sme už večerali,“ zháčila som sa.

„Áno, ale nastal čas, aby sme zapojili aj ,Spa‘ zo slova špagety,“ vysvetľoval. „Čo by si povedala na relaxačnú a omladzujúcu nočnú exkurziu do luxusných kúpeľov pre páry – bublinkový kúpeľ pre dvoch, priamo v srdci mesta?“

„Och, Juan, vieš, že si niečo také nemôžeme dovoliť,“ povedala som.

„Ale môžeme,“ ubezpečoval ma. A znova sa rozbehol cez chodbu do kuchyne a vrátil sa so žltou fľaškou s penou do kúpeľa.

Onedlho som už ležala po hrudník v našej ošúchanej vani s Juanom, ktorý počítal a bozkával každý prst na mojej pravej nohe a predvádzal svoju mydlinovú mikulášsku bradu a bublinové fúzy.

Kúpali sme sa, rozprávali sa, chichotali a hovorili si rôzne príbehy, až kým nám pokožka nezružovela a nezvraštila sa. Potom ma môj drahý zabalil do čistého uteráka a dôsledne osušil každý centimeter môjho tela. Ja som urobila to isté – prechádzala som froté uterákom po jeho mohutných pleciach a pokračovala na široký a delikátne hladký hrudník.

Vysušení, opojení teplom sme vošli do spálne a úplne nahí sme padli do postele.

„Hneď som späť,“ oznámil Juan.

„Čo zas robíš?“ opýtala som sa.

Začula som, ako čistí vaňu, keďže vie, že by som bola ráno rozrušená, keby som našla kruhy vo vani. Zaumienil